

Nr 202.

Av herrar **Trygger** och **Sederholm**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om vissa ändringar i lagen om skogsaccis och virkestaxering.

I skrivelse den 18 juni 1920 (nr 444) anhöll riksdagen bland annat, att Kungl. Maj:t täcktes med beaktande av de synpunkter, som i det för behandling av den kommunala skattefrågan vid 1920 års riksdag tillsatta särskilda utskottets utlåtande framhållits, föranstalta om utredning om ordnande av frågan om skattskyldigs rätt till avdrag från de på grundval av bevillningstaxerad inkomst av fast egendom påförda utskylder till den borgerliga och kyrkliga kommunen för belopp, motsvarande erlagd skogsaccis, samt för 1921 års riksdag framlägga det förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

Sedan utlåtande i frågan avgivits av kammarrätten, har av kammarrättsrådet C. O. Smerling såsom inom finansdepartementet tillkallad sakkunnig utarbetats »förslag till förordning angående rätt till avdrag för skogsaccis vid utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder», i huvudsak byggt på de av riksdagen anvisade grunderna.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 246 med förslag till lag om vissa ändringar i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och virkestaxering har Kungl. Maj:t nu framlagt förslag till frågans lösning på annan väg än den i riksdagens skrivelse anvisade, i det Kungl. Maj:t föreslår sådan ändring i 1 § lagen om skogsaccis och om virkestaxering, att maximum för skogsaccisens belopp nedsättes från 2 till 1 procent av det taxerade värdet.

Mot den av Kungl. Maj:t föreslagna lösningen av frågan synes oss vägande anmärkningar kunna framställas.

Sålunda komme enligt detta förslag *minskning av accis* att äga rum även i det fall, att bevillningstaxerad inkomst av fast egendom ej *Bihang till riksdagens protokoll 1921. 3 saml. 73 häft. (Nr 202—203.)* 1

förefinnes; och skulle, jämfört med hittills gällande bestämmelser, detta säkerligen medföra en betydande nedgång i de skogsrikare kommunernas inkomst. Även i de fall, då bevillningstaxerad inkomst av fast egendom visserligen förefinnes, men uppgår till så lågt belopp, att summan av den därå belöpande kommunalskatten och den enligt förslaget minskade skogsaccisen understiger det accisbelopp, som enligt hittills gällande bestämmelse skolat utgå, skulle Kungl. Maj:ts förslag medföra minskning i kommunens inkomst.

Å andra sidan kommer den skogsägare, vars bevillningstaxerade inkomst av fast egendom i följd av avverkning uppnår sådan storlek, att därå belöpande kommunalskatt motsvarar eller överstiger den skogsaccis, som utgår enligt nu gällande stadgande, att tyngas, utom av den nya kommunalskatten å inkomst av fast egendom, jämväl av skogsaccis, ehuru visserligen med till hälften nedsatt belopp.

Den skattelindring för accispliktiga, som riksdagen åsyftat, blir alltså enligt Kungl. Maj:ts förslag endast i ringare mån tillgodosedd.

Det av kammarrättsrådet Smerling utarbetade förslaget ansluter sig i det väsentliga till de vid 1920 års riksdag i motionerna I: 271 och II: 395 framförda synpunkterna. Visserligen har av praktiska skäl avdragsrätten, i olikhet med vad i dessa motioner ifrågasattes, inskränkts till att omfatta endast den skogsaccis, som erlägges av ägare och med ägare enligt 3 § bevillningsförordningen likställd innehavare av fast egendom, men synes oss en sådan begränsning med hänsyn till lagstiftningens provisoriska karaktär kunna godtagas. Förslaget innebär icke någon minskning i kommunernas inkomst, jämfört med hittills gällande förhållanden, och giver fastighetsägaren full kompensation för av honom erlagd skogsaccis, i den mån kommunalskatten å den bevillningstaxerade inkomsten av hans fasta egendom härtill förslår.

Mot detta förslag har anmärkts, att det icke lyckats lösa svårigheten att finna allmängiltiga former för genomförande av den ifrågasatta avkortningen å utdebiteringen till både den borgerliga och den kyrkliga kommunen i sådana fall, där dessa kommuner icke sammanfalla. Enär avdraget för accis enligt förslaget i första hand lägges å utskylderna till den borgerliga kommunen och bestämmelse givits även för det fall, att kommun är delad i två eller flera skoldistrikt, synes oss någon svårighet för dess tillämpning i detta avseende ej möta.

Den mot förslaget framställda anmärkningen, att avdragsrättens inverkan på budgeten icke kan på förhand fullt tillförlitligt utrönas, torde icke böra tillmätas avgörande betydelse.

Efter jämförelse mellan de båda förslagen till frågans lösning hava

vi funnit det vid Kungl. Maj:ts proposition (sid. 29—31) fogade »förslag till förordning angående rätt till avdrag för skogsaccis vid utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder» äga företräde framför den av Kungl. Maj:t föreslagna lösningen av frågan.

Det har emellertid synts oss skäligt, att i förordningen stadgande införes, att avdrag från utskylder till kyrka och skola må ske, endast såvida kyrkan eller skolan tillgodoföres tillskott av skogsaccismedel.

Enär stadgandet i förslaget 3 § endast avser att underlätta budgetberäkningen, men icke att bestämma någon preskriptionstid, torde de däri förekommande orden »äger att» lämpligen utbytas mot »bör».

I anslutning till vad vi nu anfört få vi härmed föreslå,

att riksdagen, med avslag å Kungl. Maj:ts proposition nr 246,⁶ i vad den avser ändrad lydelse av 1 § i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och om virkestaxering, måtte antaga det vid samma proposition fogade förslaget till »förordning angående rätt till avdrag för skogsaccis vid utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder» med följande tillägg till 2 §:

»Avdrag från utskylder till kyrka och skola må ske, endast såvida kyrkan eller skolan tillgodoföres tillskott av skogsaccismedel»;

samt med utbyte i 3 § av orden »äger att» mot ordet »bör».

Stockholm den 12 april 1921.

Ernst Trygger.

G. Sederholm.
